

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 18Csp/98/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818204886
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kotríková
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2019:3818204886.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudkyňou JUDr. Zuzanou Kotríkovou v právnej veci žalobcu: L. T., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom M., F. XXX/X, občan SR, právne zastúpený JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom, so sídlom v Hlohovci, Železničná 4/A proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava 26, IČO: 35 792 752, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 200,- eur takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 200,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobca m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ich výške súd rozhodne samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 200,- eur ako primeraného finančného zadostučinenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 26.10.2012 žalobca uzatvoril so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500016821, na ktorej základe žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 840,- eur, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 42 mesačných splátkach po 45,01 eur pri úrokovej sadzbe 70,02 % a RPMN 66,14 %, celková čiastka ktorú mal žalovanému vrátiť bola 1.890,42 eur. Okresný súd Prievidza rozsudkom sp. zn. 13Csp/95/2017 žalobe žalobcu čiastočne vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 335,41 eur s prísl.. Čiastočné zamietnutie žaloby spočívalo v premlčaní nároku v danej časti. Krajský súd v Trenčíne rozsudok ako vecne správny potvrdil. Bolo právoplatne rozhodnuté, že zmluva a úver z nej vyplývajúci sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a spotrebiteľ bol povinný vrátiť veriteľovi len sumu úveru a platby prevyšujúce istinu predstavovali bezdôvodné obohatenie, ktoré bol žalovaný povinný žalobcovi vydať. Žalobca má za to, že sú dané všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 tretia veta zák.č. 250/2007 Z.z. pretože vo veci existuje porušenie povinnosti veriteľom, konkrétne sa jednalo o neuvedenie obligatórnych náležitostí do zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v dôsledku toho nedostatočné resp. zavádzajúce informovanie spotrebiteľa o podmienkach poskytovaného úveru, žalobca úspešne uplatnil na súde porušenie predmetných povinností a bolo o nich rozhodnuté právoplatným rozsudkom a existuje príčinná súvislosť tým, že spotrebiteľ bol v predmetnom konaní úspešný práve v dôsledku toho, že žalovaný porušil právne predpisy a žiadne ďalšie podmienky na priznanie finančného zadostučinenia zákon nevyžaduje. Na priznanie nároku na primerané finančné zadostučinenie postačí, ak veriteľ poruší práva spotrebiteľa, resp. svoje povinnosti a spotrebiteľ tieto porušenia úspešne uplatní na súde. Medzi porušením povinnosti a úspešným uplatnením práva musí existovať kauzálny nexus. V danom prípade škoda spotrebiteľovi nielen hrozila, čo samo osebe postačuje na priznanie finančného zadostučinenia, ale mu aj reálne vznikla. Žalobca poukázal na rozhodovaciu prax súdov. Výšku primeraného finančného

zadosťučinenia žalobca vyčíslil na sumu 200,- eur. Odplata za poskytnutie úveru formálne predstavovala 1.050,42 eur, úver bol poskytnutý vo výške 719,42 eura, skutočná odplata predstavovala 1.171,- eur, preto žalobca považuje výšku primeraného finančného zadosťučinenia za primeranú na to, aby pre spotrebiteľa predstavovala dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že spotrebiteľ bol nútený domáhať sa ochrany práv na súde a zároveň takáto výška zadosťučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj odradzovaciu funkciu pre prípadné porušenie práv zo strany žalovaného do budúcnosti.

2. Po vydaní platobného rozkazu zo dňa 29.10.2018 žalovaný v odpore zo dňa 29.11.2018 uviedol, že postup žalobcu, že od každého ním iniciovaného konania odvodzuje uplatňovanie primeraného finančného zadosťučinenia odporuje zákonu. Žalobca namiesto začatia jedného konania iniciuje ako spotrebiteľ zastúpený advokátom nie jedno, ale niekoľko konaní a následne na to konania ďalšie. Navrhol súdu, aby súd vykonal dokazovanie obsahom plnomocenstva z roku 2017, udeleného žalobcom jeho právnenému zástupcovi, pretože toto splnomocnenie neukladá splnomocnencovi, aby podával niekoľko žalôb, ak ide o úverové vzťahy ohľadne toho istého subjektu. Ak došlo k podaniu niekoľkých žalôb, nemá to oporu v pokyne splnomocniteľa a postup žalobcu nemá vecné ani zákonné opodstatnenie. Žalovaný poprel tvrdenie žalobcu, podľa ktorého by porušenie ust. § 9 zák.č. 129/2010 Z.z. malo predstavovať predpoklad pre záver o porušení práva žalobcu ako spotrebiteľa. Zákonná úprava nespája vznik nároku na finančné zadosťučinenie s iným prípadom ako je ten, v ktorom sa uplatňuje porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, ktorá podmienka nie je v tejto veci preukázaná. Žalobca neosvedčil a nepreukázal splnenie zákonnej podmienky podľa § 3 ods. 5 zák.č. 250/2007 Z.z.. Žalovaný namietol neopodstatnenosť postupu, ktorým žalobca ozrejmuje spôsob určenia sumy 200,- eur. Neuvedenie náležitostí podľa § 9 zák.č. 129/2010 Z.z. nezakladá nárok na finančné zadosťučinenie, pretože nejde o porušenie ustanovenia určeného na ochranu spotrebiteľa, ktorého porušenie by spájalo negatívny dôsledok pre spotrebiteľa. Výška uplatňovaného nároku tak nie je spojená s tým, čo má tvoriť dôvod, pre ktorý nárok vznikol. V argumentácii o výške odplaty na finančnom trhu poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoSr/1/2018 a sp. zn. 14Co/2016/2014. Žiadal žalobu zamietnuť a priznať žalovanému náhradu trov konania.

3. Žalobca v replike argumentoval, že nepodáva „x“ žalôb, ako to tvrdí žalovaný. Nejedná sa o multiplikovanie sporov a rozdrobovanie sporov do viacerých konaní, pretože žalobca reálne nemohol podávať žalobu súčasne, nakoľko jednotlivé nároky vznikali postupne, pričom k tejto skutočnosti prispel aj samotný žalovaný, ktorý sa odmietal mimosúdne dohodnúť. Žalobca bol preto nútený domáhať sa nároku na primerané zadosťučinenie postupne ako tieto nároky vznikali. K spochybňovaniu plnomocenstva, ktoré žalobca udelil advokátovi v celom rozsahu vo všetkých veciach, týkajúcich sa zmluvy a teda žalobca prejavil vôľu, aby ho právny zástupca vo veci vydania bezdôvodného obohatenia, prípadnej žaloby o určenie neprijateľných podmienok, resp. neplatnosti zmluvy ako aj o zaplatenie primeraného zadosťučinenia zastupoval. Žalobca k žalobe priložil rozsudok Okresného súdu Prievidza sp. zn. 13Csp/95/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/42/2018, ktoré jednoznačne konštatujú, že veriteľ (žalovaný) porušil práva spotrebiteľa, teda právoplatné rozhodnutie predstavuje úspešné uplatnenie práva. Aj porušenie ust. § 9 zák.č. 129/2010 Z.z. predstavuje porušenie práv spotrebiteľa, pretože toto ustanovenie slúži na ochranu spotrebiteľa, pričom nie je podstatné, že sankciou za jeho porušenie je bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Výšku primeraného finančného zadosťučinenia považuje za adekvátnu vo vzťahu k ohrozeniu práv žalobcu. Túto odvodzuje od hrozacej ujmy, teda od výšky odplaty, ktorú žalovaný od žalobcu požadoval, hoci na ňu nemal nárok. Žalobca preplatil úver nad jeho istinu a žalovaný odmietol vydať takto vzniknutý preplatok a ujma na majetkových právach žalobcu spočívala aj v nemožnosti disponovania s týmito finančnými prostriedkami, hoci žalovanému nepatrili.

4. Súd pojednával v neprítomnosti žalobcu, jeho právneho zástupcu, žalovaného a jeho právneho zástupcu, ktorí s prejednaním veci bez ich účasti súhlasili a zotrvali na svojich doterajších písomných vyjadreniach v spore.

5. Súd vykonal dokazovanie oboznámením s listinnými dôkazmi, ktoré tvoria obsah súdneho spisu a to najmä žaloby, rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 13Csp/95/2017-66 zo dňa 29.11.2017, rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 4Co/42/2018-104 zo dňa 21.08.2018, platobného rozkazu zo dňa 29.10.2018, odporu z 29.11.2018 a uznesenia o zrušení platobného rozkazu zo dňa 20.12.2018,

vyjadrenia žalobcu k odporu, rozsudkov Okresného súdu Prievidza č.k. 12Csp/64/2018-65 zo dňa 03.09.2018 a č.k. 11Csp/59/2018-97 zo dňa 09.12.2018 a ostatným obsahom súdneho spisu.

6. Súd zistil tento skutkový stav:

6.1. Okresný súd Prievidza rozsudkom č. k. 13Csp/95/2017-66 zo dňa 29.11.2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 335,41 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 335,41 eur od 21.04.2017 do zaplataenia a nahradiť trovy konania. Nárok bol žalobcovi priznaný titulom bezdôvodného obohatenia vzniknutého zo Zmluvy o revolvingovom úvere č 8500016821, ktorú súd považoval podľa zák.č. 129/2010 Z.z. za bezúročnú a bez poplatkov. Súd považoval dojednanú zmluvnú odmenu za poskytnutie úveru vo výške 1.050,42 eur vo vzťahu k skutočne poskytnutej čiastke 719,42 eur za neplatné zmluvné dojednanie z dôvodu jej neprimeranej výšky a rozporu s dobrými mravmi, keď jej výška bola 146,01% z celkovej poskytnutej čiastky. Takáto odmena je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Tiež za absolútne neprijateľný súd považoval postup žalovaného, ktorý si pri vyplatení sumy úveru stiahol odplatu za službu podľa čl. 8 ods. 8.1. písm. a) Dohody o poskytnutí služby, ktorou žalovaný nanútil žalobcovi službu v podobe možnosti odkladu troch splátok úveru. Zmluva o spotrebiteľskom úveru neobsahuje všetky povinné náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 1 zák.č. 129/2010 Z.z., preto žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že žalovaný od žalobcu prijal finančné prostriedky bez právneho dôvodu, súd preto zaviazal žalovaného na vrátenie bezdôvodného obohatenia vo výške 335,41 eur spolu s príslušným úrokom z omeškania v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

6.2. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 4Co/42/2018-104 zo dňa 21.08.2018 potvrdil rozsudok Okresného súdu Prievidza 13Csp/95/2017-66 zo dňa 29.11.2017. V odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že dojednaná odplata zo zmluvy o úvere je pre rozpor s dobrými mravmi neplatná. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka a nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon neplatný. Rovnako ako súd prvej inštancie aj krajský súd považoval postup žalovaného, ktorý si od žalobcu pri podpise zmluvy priamo stiahol odplatu za službu titulom dohody o poskytnutí možnosti odkladu troch splátok úveru za absolútne neprijateľný a potvrdil aj právny názor okresného súdu, že zmluva o úvere neobsahuje všetky povinné náležitosti podľa zák. o spotrebiteľských úveroch.

7. Po právnej stránke súd žalobu posúdil podľa nasledovných ustanovení zákonov:

7.1. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

7.2. Podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

7.3. Podľa § 4 ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie a) ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu, b) upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3, c) používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.

7.4. Podľa čl. 3 ods. 1, 2 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej ako „CSP“), každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným

poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené. Výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovolávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

8. Pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia Zákon o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods. 5, veta posledná) vyžaduje, aby spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon nevyžaduje pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Postačuje, že spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. V danom spore je predmetom konania nárok podľa § 3 ods. 5 zák.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá.

9. Primerané finančné zadosťučinenie je chápané ako nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálneho charakteru, nie ako náhrada za spôsobenú materiálnu škodu. Ide o nárok, ktorý podlieha voľnej úvahe súdu, musí však byť podložený konkrétnymi skutkovými okolnosťami. Zmyslom primeraného finančného zadosťučinenia sú satisfakčná funkcia, preventívna funkcia a sankčná funkcia, ktorá má viesť k tomu, aby dodávatelia boli postihnutí aj v majetkovej sfére, keďže ako ukazuje už niekoľkoročná súdna prax, vyhlásenie zmluvných podmienok za neprijateľné a konštatovanie absencie požadovaných zákonných náležitostí v zmluvách so spotrebiteľmi sa javí byť nedostatočným.

10. Úspech žalobcu ako spotrebiteľa v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia je nespochybniteľnou skutočnosťou. Predmetný rozsudok súdu prvej inštancie č.k. 13Csp/95/2017-66 zo dňa 29.11.2017 bol preskúmaný aj odvolacím súdom, ktorý ho vyhodnotil ako vecne správny. Preto súd s poukazom na to, že žalobca ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva, má podľa názoru súdu právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá. Súd s poukazom na uvedené vyhodnotil nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle satisfakcie za to, že sa domáhal voči dodávateľovi na súde svojich práv ako dôvodný.

11. Žalovaný preukázateľne porušil práva žalobcu ako spotrebiteľa, preto súd považoval samotný nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200,- eur za dôvodný a žalobe v celom rozsahu vyhovel. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného k otázke udeleného plnomocenstva právnomu zástupcovi žalobcu na podanie predmetnej žaloby a jeho tvrdenia v spore, že žalobca namiesto začatia jedného konania iniciuje ako spotrebiteľ zastúpený advokátom nie jedno, ale niekoľko konaní a následne na to konania ďalšie. Na návrh žalovaného z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobca právnomu zástupcovi udelil dňa 12.4.2017 riadne plnomocenstvo k tomu, aby žalobcu v celom rozsahu zastupoval vo všetkých veciach, týkajúcich sa o.i. aj Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500016821 zo dňa 26.10.2012 a advokát toto plnomocenstvo riadne prijal. Taktiež má súd za to, že nemožno hovoriť o rozdrobovaní sporov, pretože jednotlivé nároky žalobcu tak ako to v spore tvrdí žalobca vo svojej replike nepochybne vznikli postupne a nebolo ich možné uplatniť v súdnom konaní jednou žalobou. Primeraným finančným zadosťučinením sa odškodňuje ujma nemateriálnej povahy a v danom prípade súd považoval za spravodlivé priznať žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200,- eur (porovnateľne ako súd prvej inštancie v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza v obdobnom spore vedenom pod sp. zn. 12Csp/64/2018 , kedy takúto výšku priznaného finančného zadosťučinenia súd považoval za dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že spotrebiteľ bol nútený domáhať sa ochrany práv na súde a zároveň uviedol, že táto výška priznaného zadosťučinenia bude v dostatočnej miere plniť „odradzovaciu“ funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného). Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobca preukázal splnenie zákonnej podmienky podľa § ods. 5 zák.č. 250/2007 Z.z. v aktuálnom znení, kedy právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa v súdnom spore v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa. Pri úvahe o výške priznaného finančného zadosťučinenia súd dodáva, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Vzhľadom na porušenie práva spotrebiteľa dodávateľom (žalovaným) je výška finančného zadosťučinenia 200,- eur vo vzťahu k porušenému

právu a skutkovým okolnostiam prípadu primeraná, preto súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 200,-eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

12.O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V konaní bol v celom rozsahu úspešný žalobca, preto mu boli priznané trovy konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne na Okresný súd Prievidza v dvoch vyhotoveniach. O odvolaní rozhoduje Krajský súd v Trenčíne.

Podľa § 363 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP"), v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky; súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené; alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a podľa § 62 ods. 1 CMP aj tým, že súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 232 ods. 2 CSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.